

når det gælder børn. På mange andre områder, hvor der drejer sig om varer eller andre ting, der kan man måle og veje, men når det gælder anbringelse af børn, og hvad der er bedst i behandlingen af børn, så har vi næsten ingen værktøjer til at måle det. Det er der sat meget lidt midler af til at forske i, og der mangler vi altså virkelig at få noget viden og noget udvikling i, hvordan vi måler, om det fungerer.

Jeg håber, at det i det fremtidige arbejde på det her område kan blive muligt at få udviklet nogle værktøjer, kan blive muligt at få sat penge af også i de budgetter, der bliver lavet for hver enkelt institution, til at måle, hvordan den behandling, vi har, fungerer. Hvordan går det børnene senere hen? Så vi kan nå frem til at finde ud af, hvordan vi måler på det.

Hvad er kriteriet for, om det er gået godt eller dårligt? Hvad er det, vi mener er vigtigt i forhold til de her børn? Er det, at de alle sammen kommer på universitetet? Nej, det er nok ikke muligt at få alle børn på universitetet, det er heller ikke sikkert, det er særlig ønskeligt. Men hvad er det så, vi måler på, om det virker? Er det, at de kan blive det samme sted frem for for at skulle fra det ene sted til det andet? Det er selvfølgelig et væsentligt parameter.

Er det, at de ikke kommer ud i kriminalitet senere? Eller at den kriminalitet, de har været ude i, da de blev tvangsfjernet, næste gang måske ikke er helt så grov? Hvad er det, vi stiller op som mål?

Det bør vi se at få udviklet, for ellers bliver det en diffus diskussion, hvor vi ikke rigtig ved, hvor vi vil hen, hvor vi bare kan stå og sige en masse pæne ord, mens vi egentlig ikke har noget at måle det på.

Jeg håber, at vi kan komme det skridt videre, og så håber jeg især, at der en dag kan blive flertal for, at vi sætter tilstrækkeligt med penge af til dette område. Jeg håber også, at der ikke er alt for mange institutioner og opholdssteder, der må lukke på grund af dårlig økonomi og grundtakstmodellen, før vi når frem til at få en vurdering af, hvem der bør lukke, og hvem der bør overleve af socialpædagogiske, faglige årsager, i stedet for at det bliver rent tilfældige økonomibeslutninger, der dikterer det.

Jeg håber altså, at vi fortsætter denne diskussion og fortsætter med at vise den stor opmærksomhed, men også at der en dag kommer nogle penge med til det arbejde, der rent faktisk skal udføres af dem, der tager sig af de børn, vi des-

være ikke har kunnet sikre et godt liv i familierne.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Fru Line Barfod talte meget om, at det, der var brug for, var viden, hvor man kunne måle og veje spørgsmålene vedrørende børn. Jeg må tilstå, at jeg ikke kan lade være med at gå op og sige, at det efter min mening røber en fuldstændig afstumpet opfattelse af, hvad det er at være menneske.

Nej, der er faktisk her i dette menneskeliv forhold, der ikke lader sig måle og veje, og det er netop dem, der har at gøre med børn. Der må den enkelte altid selv tage ansvaret, jeg er lige ved at sige, i kærlighedens forpligtethed.

Der findes et par verselinjer af Grundtvig, der hedder: »Og han har aldrig levet,/som klog på det er blevet,/han først ej havde kær«. Og det er jo en korrektion til enhver adfærdsvidenskabelig afstumpethed, som socialismen ganske rigtigt altid har haft en meget, meget nær tilknytning til. Man har ikke forstået, at menneskelivet altid er den enkeltes ansvar, og derfor er enhver tale om, at her skal vi måle og veje, slet og ret ensbetydende med, at man ikke ved, hvad man taler om.

Jeg hørte hos fru Line Barfod, som jeg ellers har meget respekt for, en afstumpethed, som gør, at hun faktisk ikke fatter problemet med børns anbringelse uden for hjemmet.

Kl. 14.55

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg beklager, men hr. Søren Krarup må have misforstået det, jeg sagde. Jeg mener sådan set ikke, at man kan måle og veje børn, jeg mener, det er meget vigtigt, at man ikke putter børn ind i bestemte kasser. Men jeg mener, at man godt kan lave nogle vurderinger, og at vi skal have nogle redskaber til at vurdere, hvad der er godt, og hvad der ikke er godt.

Der er nogle yderpunkter, og vi kan alle sammen blive enige om – det håber jeg i hvert fald – at det ikke er godt, hvis det er et sted, hvor man slår børnene eller spærre dem inde hele tiden. Men vi er nødt til at kunne lave nogle vurderinger af, hvilke steder der er gode. Hvis det kun er et spørgsmål om, hvem der er billigst, har vi et problem, for man kan jo heldigvis ikke måle kærlighed, og jeg tror ikke, der er nogen, som nogen sinde kan forestille sig, at man kan det.